

Bjørn T. Ripsrud

20.03.1957 – 27.07.2012

Vi har mistet en venn. Bjørn T. Ripsrud gikk ut av tiden i sommer. Det blir rart ikke lenger å speide etter den høye skikkelsen som raget over de flesste når man er på Landsmøtet, Midt-Norge møtet eller Årskursus. Bjørn var alltid der.

Bjørn var den første vi ble kjent med høsten 1978 da vi begynte på odontologistudiet i Bergen. Hver gang vi gikk ut fra lesesalen på PKI satt han der med røyken og bad oss ta plass for å prate litt. Etter hvert ble vi en sammensveiset gjeng og et svært sosialt kull, takket være Bjørn som var «limet» i gjengen.

Bjørn var veldig glad i kultur, både teater, musikk og kunst. Han ordnet billetter til det meste, spesielt til Festspillene i Bergen. Han hadde hele odontologen på listen sin, både studenter og lærere, og ble belønnet med bilde i BT og boller fra bakeren etter å ha overnattet i SOVEPOSE utenfor billettkontoret for å komme fremst i køen. Teater var også en stor lidenskap, først Den Nationale Scene, senere ble det også Trøndelag Teater og teaterscener i utlandet. Bjørn ordnet billetter, vi

møtte opp og alltid ble det et restaurantbesøk etterpå.

Bjørn jobbet flere steder etter eksamen, han hadde sine første år i Nord-Norge som mange av oss, jeg husker en munter påsketur til Karasjøk i 1984, da han jobbet i Båtsfjord og jeg i Kirkenes. Etter hvert endte han med praksis på Hamar i 1988.

Den andre lidenskapen var reiser: Han dro til blant annet Israel og jobbet i Kibbutz, og til India og jobbet som tannlege mens vi studerte. Han reiste hele livet, var stadig på farten til utlandet, med en forkjærlighet for storbyer og kulturarrangementer og kanskje helst i Paris. Han planla livet sitt rundt opplevelser, enten det var teater, konserter, reiser til London og Paris, feiring av bursdager eller møter i Tannlegeforeningen. Det ble en slags rytme, Bergen i januar og mai, skitur på Geilo i februar. København i mars. Trondheim og Levanger i april og på sommeren, Mykonos i august og en «sydentur» med venner om høsten. Landsmøtet i tannlegeforeningen i oktober.

Tannlegen Bjørn var dyktig – og han

hadde stor omsorg for sine pasienter. Han var engasjert i faget og satte sin ære i at pasienten skulle få den riktige behandlingen. Bjørn hadde stor integritet her. Hadde fagkunnskap. Var sikker.

Bjørn trakk seg i perioder tilbake, men når han først var til stede tok han hele rommet, vennekretsen og alle andre som var i nærheten med storm. Ganske irriterende!!, og samtidig svært beundringsverdig.

Da sykdommen rammet i fjor sommer, var det dårlige prognoser og vanskelige avgjørelser. Bjørn var som vanlig svært reflektert og visste hva det dreide seg om. Han ville ha regien over livet sitt til siste slutt, og planla det som mest sannsynlig kom til å skje i detalj.

Det føles tomt for oss som er tilbake og vi er mange som vil savne deg.

*Lise Værvågen
og Marianne Strømme*